

Vím, že to dělají. Že tu moje děti tajně vyjídají
hrášek z chlebičků. Syn je odvážnější, nebojí se pro
kořist nazdvihovat plátky salámu. Čelit strachu
vydrží dva tři talíře, pak utíkají za stromy, odkud
pozorují cvrkot a domlouvají další nájezd.

Mám je teď metr od sebe a blízká přítomnost otce
dělá výpravu ještě dobrodružnější. Najednou
postřehnou, že se jim dívám do očí. Ztuhnou.

Z tváře se mi snaží vyčíst výtku, avšak jediné, čeho se
jim dostane, je výjev tuctového chroupání slaných
tyčinek. Chvilí mě baví držet oba prcky v napětí
a pozorovat jejich zmatení, vzápětí se ale přistihnu,
že netuším, jak svoji lehce nejapnou hereckou etudu
ukončit: jestli té lumpárně spikleneckým úsměvem
požehnat, nebo se zamračit jak večerní obloha nad
námi.

Není vám už zima, děti? Ozvalo se mi za zády. Ne,
babi, vůbec!

Všichni jsme jí zalhali. Já nejhlasiťěji.